

PROFEETALLISIA SANOJA

Ihmeisiin ei nykyisin luojan kiitos uskota. Ihmeiden ennustaminen on satua. Mutta tieteellinen ennustaminen on totuutta. Ja meidän päivinämme, jolloin ympärillä voi usein tavata häpeällistä masentuneisuutta tai jopa epätoivoakin, on hyödyllistä palauttaa mieleen eräs toteutunut tieteellinen ennustus.

Vuonna 1887 Friedrich Engels kirjoitti tulevasta maailmansodasta esipuheessaan Sigismund Borkheimin kirjaan: „Saksan vuosien 1806—1807 hurraa-patrioottien muistolle” („Zur Erinnerung für die deutschen Mordspatrioten 1806—1807”). (Tämä kirjanen oli XXIV vihkona siinä „Sosialidemokraattisessa kirjastossa”, jota julkaistiin vuonna 1888 Hottingen-Zürichissä.)

Friedrich Engels kirjoitti tulevasta maailmansodasta yli kolmekymmentä vuotta sitten:

...,Preussille — Saksalle ei ole nykyisin enää mahdollista mikään muu sota kuin maailmansota. Ja se on oleva ennennäkemättömän laaja ja ennenkuulumattoman raivoisa maailmansota. Kahdeksan—kymmenen miljoonaa sotamiestä tulevat kuristamaan toisiaan ja syömään putipuh-
taaksi koko Euroopan pahemmin kuin mikään heinäsiirkka-
parvi on koskaan voinut tehdä. Kolmikymmenvuotisen sodan aiheuttama hävitys supistettuna kolmeksi neljäksi vuodeksi ja ulotettuna koko mannermaata käsittäväksi, nälkä, kulkutaudit, sekä sotaväen että kansanjoukkojen yleinen raakalaistuminen äärimmäisen hädän seurauksena, taidokkaan kauppaa-, teollisuus- ja luottokoneistomme toivoton sekaannus; kaiken sen päätöksenä on yleinen romahdus; vanhojen valtioiden ja niiden luutuneen valtioviisauden romahdus, se on sellainen romahdus, että kruunuja lojuu tusinoittain kivetyillä kaduilla eikä löydy ainoatakaan

noiden kruunujen nostajaa; on täysin mahdotonta nähdä ennakolta, miten tuo kaikki päättyy ja kuka selviää taistelusta voittajana; vain yksi tulos on ehdottoman varma: yleinen nääntymys ja työväenluokan lopullisen voiton edellytysten syntyminen.

Sellainen on tulevaisuuden näköala, kun keskinäisen kilpataistelun ja sotavarustelun äärimmilleen kehitetty systeemi johtaa lopuksi kiertämättömään tulokseensa. Kas siihen on teidän viisautenne vienyt vanhan Euroopan, herrat kuninkaas ja valtiomiehet. Ja kun teille ei jää muuta neuvoksi kuin aloittaa viimeinen ja suuri sotatanssi, niin me emme itke (uns kann es recht sein). Työntäköön sota meidät tilapäisesti vaikkapa taka-alallekin, riistäköön meiltä pois joitakin jo valtaamistamme asemista. Mutta jos te manaatte esiin voimia, joita te ette kykene sitten enää hillitsemään, niin sujukoon asiat miten hyvänsä, tragedian lopussa te olette raunioita ja proletariaatin voitto on jo saavutettu tai on ainakin (doch) kiertämätön.

Lontoo. Joulukuun 15 pnä 1887 *Friedrich Engels*"¹⁴⁰.

Mikä nerokas ennustus! Ja kuinka äärettömän ajatusrikas onkaan tämän tarkan, selvän, lyhyen ja tieteellisen luokkanalyysin jokainen lause! Kuinka paljon siitä voisivatkaan ammentaa ne, jotka nykyisin antautuvat häpeällisen epäuskon, masentuneisuuden ja epätoivon valtaan, jos... jos ihmiset, jotka ovat tottuneet nöyristelemään porvariston edessä tai ovat antaneet sen pelästyttää itsensä, osaisivat ajatella, kykenisivät ajattelemaan!

Mutta ei kaikki käynyt niin kuin Engels ennusti: kuinka maailma ja kapitalismi olisivat voineet pysyä muuttumattomina kolmekymmentä vuotta jatkuneen hillittömän nopean imperialistisen kehityksen aikana. Ihmeellisintä on kuitenkin se, että hyvin paljon siitä, mitä Engels ennusti, sujuu „kuin kirjasta lukien”. Sillä Engels antoi ehdottoman tarkan luokkanalyysin, ja luokat sekä niiden keskinäis-suhteet ovat pysyneet samanlaisina.

...,„Sota työntää meidät tilapäisesti ehkä taka-alallekin”... Asiat ovat menneet juuri siihen suuntaan, mutta vielä pitemmälle ja pahemmin: osa „taka-alalle työnnettyistä” sosialishovinisteista ja heidän selkärangattomista „puolivastustajistaan”, kautskylaisista on alkanut kehua

takaperoista liikettään ja on muuttunut suoranaiseksi sosialismin petturiksi ja kavaltajaksi.

...,„Sota ehkä riistää meiltä pois joitakin jo valtaamistamme asemista”... Työväenluokalta on riistetty pois hyvin monta „legaalista” asemaa. Mutta sen sijaan koettelemukset ovat karaisseet sen, se saa ankaraa, mutta samalla hyödyllistä opetusta illegaalisessa järjestäytymisessä, illegaalisessa taistelussa, voimiensa valmistamisessa vallankumoukselliseen rynnäkköön.

...,„Kruunuja lojuu tusinoittain”... Muutamia kruunuja on jo suistunut, ja eräs niistä on sellainen, joka vastaa tusinaa muita: koko Venäjän itsevaltiaan Nikolai Romanovin kruunu.

...,„On täysin mahdotonta nähdä ennakolta, miten tuo kaikki päättyy”... Neljän sotavuoden jälkeen tuo täysi mahdollisuus, jos niin voidaan sanoa, on vieläkin täydempää.

...,„Taidokkaan kauppa-, teollisuus- ja luottokoneistomme toivoton sekaannus”... Neljännen sotavuoden lopussa se tuli täydellisesti esiin eräessä suurimmassa ja takapajuisimmassa valtakunnassa, jonka kapitalistit olivat vetäneet sotaan — Venäjällä. Mutta eikö kiristynyt nälkä Saksassa ja Itävallassa, vaatetuksen ja raaka-aineen puute, tuotantovälineiden kuluneisuus ole osoituksena siitä, että muutkin maat luisuvat valtavalla nopeudella samanlaiseen tilaan?

Engels kuvailee seurauksia, joita aiheuttaa vain „ulkoisen” sota; hän ei kajoa sisälliseen, t.s. kansalaisotaan, jota ilman ei ole historiassa vielä voinut tapahtua yksikään suuri vallankumous ja jota ilman yksikään tosi marxilainen ei ole ajatellut mahdolliseksi siirtymistä kapitalismista sosialismiin. Ja jos ulkoinen sota voi vielä jonkin aikaa jatkua aiheuttamatta kapitalismin „taidokkaan koneiston” „toivotonta sekaannusta”, niin ilmeistä on, että kansalaisota ilman sellaista seurausta on jo aivan mahdoton.

Millaista tylsyyttä, millaista selkärangattomuutta — ellei puhuta itsekkäästä porvariston palvelemisesta — ilmaisevatkaan ne, jotka meidän novajazhiznilaistemme, menshevikkieimme, oikeistoeserriemme y.m. tavoin nimittävät itseään edelleenkin „sosialisteiksi” ja samalla puhuvat katkeruudella tuosta „toivottomasta sekaannuksesta” syyttäen kaikesta vallankumouksellisesta proletariaattia, Neuvostovaltaa, sosialismiin siirtymisen „utopiaa”. „Sekaannuksen”, mainion venäläisen sanonnan mukaan sekasorron

(razruha), on aiheuttanut sota. Raskasta sotaa ei ilman sekasortoa voi olla. Kansalaisotaa, sosialistisen vallankumouksen välttämätöntä edellytystä ja seuralaista, ei ilman sekasortoa voi olla. Kun kieltäydytään vallankumouksesta, sosialismista „sen vuoksi”, että se johtaa sekasortoon, niin se merkitsee vain oman aatteettomuutensa paljastamista ja asiallisesti porvariston puolelle siirtymistä.

...„Nälkä, kulkutaudit, sekä sotaväen että kansanjoukkojen yleinen raakalaistuminen äärimmäisen hädän seurauksena” ...

Kuinka yksinkertaisesti ja selvästi tekeekään Engels tuon kiistattoman johtopäätöksen, joka on ilmeinen jokaiselle, joka kykenee edes vähän ajattelemaan monivuotisen, raskaan ja tuskallisen sodan objektiivisia seurauksia. Ja kuinka hämmästyttävän tyhmiä ovatkaan ne monilukuiset „sosialidemokraatit” ja kvasi-„socialistit”, jotka eivät halua tai eivät osaa syventyä mietiskelemään tätä yksinkertaisinta seikkaa.

Onko monivuotinen sota mahdollinen ilman sotajoukkojen sekä kansanjoukkojen *raakalaistumista*? Ei tietenkään. Sellainen seuraus monivuotisesta sodasta on ehdottoman kiertämätön moniksi vuosiksi, ellei kokonaisen sukupolven ajaksikin. Mutta meidän „koteloihmisemme”, porvarilliseen sivistyneistöön kuuluvat raukat, jotka nimittävät itseään „sosialidemokraateiksi” ja „socialisteiksi”, säestävät porvaristoa pannen raakalaistumisilmiöt tai erittäin räikeitä raakalaistumistapauksia vastaan käytetyn taistelumenetelmien välttämättömän ankaruuden vallankumouksen syyksi, vaikka on päivänselvää, että tuon raakalaistumisen on aiheuttanut imperialistinen sota ja ettei mikään vallankumous voi vapautua sodan *tällaisista* seurauksista ilman pitkäaikaista taistelua, ilman monilukuisia ankaria rannkaisutoimenpiteitä.

He, nuo „Novaja Zhiznin”, „Vperjodin” ja „Delo Narodan” imeläsanaiset kirjoittajamme, ovat valmiit myöntämään „teoreettisesti” proletariaatin ja muiden sorrettujen luokkien vallankumouksen mahdolliseksi, mutta vain niin, että se tipahtaisi taivaasta eikä syntyisi ja kasvaisi kansojen nelivuotisessa imperialistisessa verilöylyssä vereen hukutetun maan päällä, ei kasvaisi niiden miljoonien ihmisten keskuudessa, jotka tuo verilöyly on näännyttänyt, raadellut ja raakalaistanut.

He ovat kuulleet ja „teoriassa” myöntäneet, että vallankumousta täytyy verrata synnytykseen, mutta kun tuli aika siirtyä tekoihin, niin he häpeällisesti jänistivät ja heidän viheliäinen ruikutuksensa muuttui niiden ilkeämielisten hyökkäilyjen säestämiseksi, joita porvaristo tekee proletaariaatin kapinaa vastaan. Tarkastelkaamme kirjallisuudesta otettuja synnytyksen kuvauksia — niitä kuvauksia, jolloin tekijäin tarkoituksena on ollut synnytyksen vaikeuden, kaikkien tuskien ja kauhujen totuudenmukainen kuvaaminen, esimerkiksi Émile Zolan „La joie de vivre” („Elämän ilo”) tai Veresajevin „Lääkäriin muistiinpanoja”. Ihmisen syntyminen on sellainen tapahtuma, joka tekee naisesta nääntyneen, raadellun, kivusta hullaantuneen, puolikuolleeseen, verisen lihamöhkäleeseen. Mutta suostuisikohan joku tunnustamaan ihmiseksi sellaisen „individin”, joka näkee rakkaudessa, sen seurauksissa, naisen tulemisessa äidiksi *vain* tämän? Kuka voisi *tällä* perusteella vannoutuen kieltäytyä rakkaudesta ja lasten synnytyksestä?

Synnytys on helppoa ja vaikeata. Marx ja Engels, tieteilisen sosialismin perustanlaskijat, puhuivat aina niistä *pitkäaikaisista synnytyksistä*, jotka kiertämättä liittyvät kapitalismista sosialismiin siirtymiseen. Ja analysoidessaan maailmansodan seurauksia Engels kuvaa yksinkertaisesti ja selvästi sitä kiistatonta ja ilmeistä tosiasiaa, että vallankumous, joka seuraa sotaa ja on yhteydessä sotaan (ja enemmänkin — lisäämme puolestamme — joka puhkeaa sodan aikana ja jonka on kasvettava ja pidettävä puolensa sitä ympäröivän maailmansodan oloissa), että sellainen vallankumous on *erikoisen vaikea* synnytystapaus.

Käsittäen selvästi tämän tosiasian Engels puhuu hyvin varovaisesti siitä, että maailmansodassa tuhoutuva kapitalistinen yhteiskunta synnyttää sosialismin. „Vain yksi (maailmansodan) tulos”, hän sanoo, „on ehdottoman varma: yleinen nääntymys ja työväenluokan lopullisen voiton edellytysten *syntyminen*”.

Tämä ajatus on ilmaistu vielä selvemmin tarkastelemamme esipuheen lopussa:

...,„Tragedian lopussa te (kapitalistit ja tilanherrat, kuninkaat ja porvariston valtiomiehet) olette raunioita ja proletariaatin voitto on jo saavutettu tai on ainakin kiertämätön”.

Vaikeat synnytykset lisäävät moninkertaisesti kuolemansairauksien tai kuolemantapausten vaaraa. Mutta jos erilliset ihmiset kuolevatkin synnytyksessä, niin uusi yhteiskunta, jonka vanha yhteiskuntajärjestelmä synnyttää, ei voi tuhoutua, sen syntyminen käy vain tuskallisemmaksi, pitkäikäisemmäksi, sen kasvu ja kehitys hitaammaksi.

Sota ei ole vielä päättynyt. Yleinen nääntymys on jo tosiaasia. Ne sodan kaksi *välitöntä* seurausta, jotka Engels ennusti ehdollisina (joko työväenluokan voitto on jo saavutettu tai ovat syntyneet edellytykset, jotka tekevät sen kiertämättömäksi *kaikista vaikeuksista huolimatta*), ne kaksi ehtoa ovat nyt, vuoden 1918 puolivälissä, *kumpikin* tosiasioita.

Yhdessä, vähimmin kehittyneessä kapitalistisessa maassa työväenluokan voitto *on jo saavutettu*. Muissa maissa ääretömien kärsimysten ääretön voima luo olosuhteita, jotka tekevät tuon voiton „ainakin kiertämättömäksi”.

Raakkukoot „sosialistiset” raukat onnettomuutta, raivotkoon ja riehukoon porvaristo. Vain ne, jotka ummistavat silmänsä ollakseen näkemättä ja sulkevat korvansa ollakseen kuulematta, saattavat olla huomaamatta sitä, että sosialismia kantavan vanhan kapitalistisen yhteiskunnan synnytystuskat ovat alkaneet kaikkialla maailmassa. Meidän maamme, jonka tapausten kulku on nostanut väliaikaisesti sosialistisen vallankumouksen kärkeen, joutuu nyt, alkaneen synnytyksen ensimmäisellä kaudella kokemaan erikoisen kovia tuskia. Meillä on kaikki perusteet katsoa täydellä varmuudella ja ehdottomalla luottamuksella tulevaisuuteen, joka valmistaa meille uusia liittolaisia, uusia sosialistisen vallankumouksen voittoja monissa edistyneemmissä maissa. Meillä on oikeus olla ylpeitä ja pitää itseämme onnellisina sen johdosta, että me olemme ensimmäisenä kaataneet eräässä maailman kolkassa sen villipedon, kapitalismin, joka on hukuttanut maan vereen, saatannut ihmiskunnan nälänhätään ja villiintyneisyyden tilaan ja joka tuhoutuu ehdottomasti ja pian niin kauheita ja petomaisia kuin sen kuolinkamppailun ilmaukset lienevätkin.

Kesäkuun 29 pnä 1918

„Pravda” № 133,
heinäkuun 2 pnä 1918
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan